

TEMA DEL DIA

Reformes econòmiques

BREGAR AMB LES PRESSIONS DE BRUSSEL·LES

L'acord monetari amb la UE se signarà a principi d'any

Bartumeu fa arribar una carta al comissari Rehn mostrant la predisposició del Principat a negociar el tractat

IAGO ANDREU
ANDORRA LA VELLA

Que davant la implacable maquinària de la Unió Europea el marge de negociació és petit fa temps que se sabia, però probablement mai no s'havia constatat de forma tan evident com amb l'acord monetari que Brussel·les vol tancar tant sí com no amb Andorra. I el Govern fa mans i mànigues: per evitar que el cabal comunitari en matèria econòmica caigui com una llosa insuportable sobre el sistema financer, per no malmetre unes relacions amb Brussel·les que no estan en el seu millor moment després de lustres de fer l'andorrà, per buscar la complicitat de París i Madrid davant l'imperialisme brussel·lès i per intentar escriure un capítol més de pragmatisme en la sempre delicada relació de l'Executiu amb la banca. I hi ha l'oposició parlamentària, és clar: uns reformistes que practiquen el *wait and see* i una Andorra pel Canvi que torna a erigir-se en guardiana de la sobirania nacional. Però Jaume Bartumeu sap que si és capaç de quadrar tots els cercles anteriorment esmentats i obtenir en una mateixa jugada la benedicció de París, Madrid, Brussel·les i la banca, l'oposició al Consell serà el més infim dels problemes. ¿Complicat? Molt, però ningú no ha dit que governar fos fàcil.

Quan a mitjan novembre el Govern va rebre l'ultimatum de la Comissió Europea per negociar l'acord que oficialitzi l'ús de l'euro per part d'Andorra, a Prat de la Creu es van encendre totes les alarmes. La represa dels contactes per tancar l'acord monetari havien començat mesos enrere, amb la ferma convicció que Andorra passaria a ocupar una posició similar a la que fins ara han tingut San Marino o el Vaticà, que utilitzen des de fa anys la divisa europea de forma oficial –i no oficiosa com al Principat–. Però ben aviat, ja abans de l'estiu, va quedar clar que Brussel·les volia anar més enllà i aprofitar la negociació i renegociació dels acords monetaris amb els petits estats per fer una volta de rosca més en l'homologació econòmica i financerà del vell continent.

Si la disjuntiva a què s'enfrontava el Govern era la de dir *sí* o *no* a l'acord

►► El comissari d'affers econòmics i monetaris de la Unió Europea, Olli Rehn, a Atenes, ahir.

monetari, qualsevol sortida era dolenta: Un *sí* implicava tenir la banca en peu de guerra, temerosa que s'acabés aplicant la llibertat d'establiment d'entitats estrangeres sense ni tan sols el requisit de crear una societat de dret andorrà. La banca ha tolerat, i fins i tot ha pressionat, perquè es dugui a terme una obertura del sector financer a l'entrada de capital estranger. Però una obertura que els banquers, el Govern i el Consell han volgut *controlada*: la reciprocitat justa i necessària per poder sortir a l'estranger a colonitzar un món àvid de gestió conservadora després de les orgies que van desembocar en la crisi financerà.

Dir *no*, segons la perspectiva del Govern, no era una opció. Les negociacions per tancar un acord monetari van començar el 2004 i van quedar suspeses després d'algunes dilacions i dubitacions per part andorrana. Dir *no* a l'acord monetari equivaldria a trencar ponts amb Brussel·les per a una ge-

neració. Si més no, aquesta és la visió estratègica del Govern Bartumeu.

Així ho va explicar ahir el portaveu de l'Executiu, Bruno Bartolomé: «Hem de fer un esforç per assumir concientment tots els compromisos que van començar el 2004», va afirmar el portaveu per, després, afegir: «durant temps no s'ha anat a la velocitat que Europa considerava oportuna i ara es tracta d'adaptar-nos a un ritme».

Ras i curt, el Govern ha dit que sí, que està disposat a signar l'acord monetari amb Europa. Així ho va fer saber Bartumeu en una carta enviada ahir al comissari d'affers econòmics i monetaris de la Unió, el finès Olli Rehn. Ara bé, el *sí* andorrà no implica una acceptació sense condicions del contingut i el calendari que Brussel·les té en ment. O això és el que espera el Govern. L'acord se signarà a principis d'any a tot estirar, però l'Executiu confia que la Comissió entengui que

l'acceptació i la transposició del cabal comunitari que l'acord implica no poden ser immediates: Andorra ha dut a terme moltes reformes en matèria fiscal i financerà en l'últim any i mig i necessita temps per digerir-les. A més, cal afegir el més que probable avançament de les eleccions generals, fet que també impediria navegar al ritme que vol marcar Brussel·les. Sobre si els termes de l'acord han de ser els del 2004 o els actuals, Bartumeu va constatar ahir al Consell: «és l'altra part qui ha canviat la seva posició, no Andorra». Però això no s'ha de llegir com una defensa aferrissada del que es va parlar fa sis anys, sinó com la constatació que Europa ha canviat les regles del joc –les ha endurides– i el Principat haurà d'intentar trobar el seu lloc.

BRUSSEL·LES, PARÍS I MADRID // Fa temps que Bartumeu predica que la política exterior del Principat s'ha de centrar en l'eix Brussel·les-París-Madrid i ara

tal vegada hagi arribat el moment de constatar si aquest eix realment funciona. Més enllà de la relació epistolar del Govern amb la Comissió, en les darreres setmanes s'han intensificat els contactes a París i Madrid. Andorra busca la benedicció dels dos grans veïns per dir un *sí* matisat a la Unió Europea.

Sense que hi hagi hagut cap versió oficial per part del Govern, tot apunta a què l'Elisi i la vicepresidència econòmica del Govern espanyol s'han mostrat receptius als arguments andorrans, fet que representa un aval a l'hora de fer arribar aquests arguments a la capital burocràtica d'Europa. També hi ha hagut contactes amb la Mitra i no es descarta que el Govern convidi els coprínceps a sumar-se a la negociació del tractat. Aquest gest tindria una càrrega simbòlica important: evidenciar davant Brussel·les una aliança del Principat amb l'Elisi la força de la qual no seria gens menyspreable.

«DISCRECIÓ» PER AL MOU // L'acord monetari no és l'únic maldecap financer del Govern. L'Executiu –i sobretot alguns bancs que han fet Pasqua abans de Rams– està molt pendent de la conclusió d'un acord de supervisió financerà entre l'INAF i el Banc d'Espanya. Les lleis aprovades a la primavera així ho contempen, però l'acord –el *memorandum of understanding*, MOU– no acaba d'arribar. ApC li ho va recordar ahir a Bartumeu al Consell General i el cap de Govern va consellar «discreció i responsabilitat» per no alterar el curs de les negociacions amb el Banc d'Espanya.

SESSIÓ MONOGRÀFICA // Bartumeu va demanar ahir la convocatòria d'una sessió monogràfica al Consell per parlar sobre l'acord monetari. Els socialdemòcrates volen buscar certa complicitat amb l'oposició en aquesta matèria. Però la batalla real la tenen fora de la Casa de la Vall: amb una Unió Europea que, malgrat les bones intencions del Tractat de Lisboa, no vol saber gran cosa de matisos i amb una banca que fins ara ha anat beneint les reformes impulsades pel Govern, però que ho ha fet sota la màxima lampedusiana que a voltes cal que tot canviï perquè tot segueixi igual. ■